

".....การเข้านิโรธสมาบัติท่านทำเพื่อ
ให้ผู้ถวายทานหลังฉากที่ท่านออกจาก
นิโรธสมาบัติแล้ว ได้รับกุศลสูงมาก
คนจึงมาตั้งโรงทานกันมาก
เพื่อ ได้รับอานิสงส์นี้แหละ....."

ตอนที่ ๑๖

นิโรธสมาบัติ

วันรัฐธรรมนุญ ปี ๒๕๔๖ คุณพ่อมาบรรยายธรรมในงานมหกรรมวิทยาศาสตร์ทางจิตนานาชาติครั้งที่ ๘ ที่รามสแควร์ ในช่วงเช้าที่ยังไม่ถึงเวลางานดังกล่าว คุณพ่อเดินทางไปโปรดญาติธรรมที่บ้านคหบดีท่านหนึ่ง ท่านกระตือรือร้นทุ่มเทจริงใจที่จะสร้างปัญญาให้แก่เพื่อนสหธรรมิกทุกคน โดยมีได้เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย นับเวลาจากเช้าจรดเย็นที่ท่านทำงานด้วยหัวใจอย่างต่อเนื่อง จนจบการบรรยายที่รามสแควร์ รวมได้ ๘ ชั่วโมงพอดี ก่อนจากกันในเย็นวันนั้น ฉันได้มีโอกาสขอกำลังใจจากคุณพ่อ ซึ่งท่านให้สิ่งนั้นแก่ฉันโดยเมตตา ฉันจะเก็บรักษาไว้ตลอดชีวิต ยามใดที่ทุกข์และท้อถอย ฉันจะคิดถึงวันนี้ ว่าฉันยังมีคุณพ่อที่รักและเมตตา คอยเป็นกำลังใจให้ฉันตลอดไป

วันรุ่งขึ้นท่านไปบรรยายธรรมแก่ผู้เข้าอบรมวิปัสสนากรรมฐาน ที่รีสอร์ทแห่งหนึ่งในจังหวัดกาญจนบุรี ซึ่งจัดโดยบริษัทถยนต์ยี่ห้อดัง งานครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี และนับเป็นนิมิตหมายที่ดีที่บุคคลระดับผู้นำประเทศ เข้ามาเรียนรู้อัปพังให้ความสนใจในการฝึกจิตใจ และให้ความสำคัญในภาวนามยปัญญามากขึ้น วันนั้นคุณพ่อกลับบ้านเพียงคืนพอดี

อีกสองวันต่อมา คุณพ่อไปบรรยายถวายความรู้ให้กับพระที่เข้าปริวาสกรรมประมาณ ๖๐๐ รูปฟัง เป็นบรรยากาศที่ฉันอยากเห็นมาก คงเป็นภาพที่งดงามเกินบรรยาย ที่พระสงฆ์จำนวน ๖๐๐ รูป นั่งสงบสำรวมอยู่ในราวป่า แสงแดดสาดส่องลอดทิวไม้ลงมาจับแสงจิวร งามจับตาจับใจ สีเหลืองเรื่อรอง เป็นทิวแถวแลดูศักดิ์สิทธิ์น่าเลื่อมใสยิ่งนัก เบื้องหน้าเหล่าศากยบุตรทั้งหมดนั้น คือคุณพ่อนั่งเด่นเป็นสง่าในชุดสีขาวอย่างสำรวมและเมตตาในฐานะของผู้ให้ ในมโนภาพของฉัน คุณพ่อคือเทพผู้ทรงปัญญาจุติลงมาเพื่อปลดปล่อยสรรพสัตว์ให้พ้นทางแห่งความหลง ชี้นำหนทางแห่งการพ้นทุกข์ให้แก่ทุกผู้ทุกนามด้วยดวงจิตกรุณา ลูกขอนอบน้อมบูชาบุญบารมีอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วยจิตวิญญูณของลูก แม้จะไม่ได้เห็นประจักษ์ด้วยตา แต่ภาพนี้แจ่มชัดในหัวใจ

"เล่าให้ลูกฟังบ้างนะคะว่างานวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง" ฉันติดตามผล

"ทุกอย่างเรียบร้อยดีนะลูก บรรยายจบแล้วพระท่านมารุมล้อมถามปัญหา องค์ไหนที่ท่านไม่เข้าใจ พ่อก็ช่วยแก้ปัญหาให้ พ่อมาคิดดูคงเป็นเพราะพ่อให้ทุกคนด้วยความจริงใจ ไปที่ไหนจึงมีแต่คนรุมล้อมถามปัญหาทุกที" คุณพ่อคงต้องเหน็ดเหนื่อยมาก ยิ่งมีคนศรัทธาในคำสอนของท่านมากขึ้น ฉันยิ่งต้องเอาใจใส่ห่วงใยสุขภาพของคุณพ่อให้มากขึ้น ตามประสาฝ่ายส่งกำลังบำรุง ท่านจะได้อยู่เป็นที่พึ่งของทุกๆ คนไปนาน ๆ

"เสร็จจากที่วัดม่อนฤๅษี ไปไหนต่อหรือคะ"

"พ่อแวะไปสาร์ภี วัดศรีดอนมูล ไปสนทนาธรรมกับพระที่ท่านเข้านิโรธสมาบัติทุกปี ระยะเวลาหลังนี้ท่านเข้าปีละ ๗ วัน ที่วัดนี้ภูภิวาสดีมากเลยล่ะลูก เสาแต่ละต้นเป็นไม้สักขนาดราว ๒ คนโอบราคาประมาณ ๙๐ ล้านได้นะ พ่อไปจองโรงทานเพิ่มอีก ลูกร่วมอนุโมทนาบุญด้วยกันนะ อ้อ! ที่ไปบรรยายวันนี้ พ่อทำบุญถวายภัตตาหารพระภิกษุทั้ง ๖๐๐ รูปร่วมกับญาติธรรมที่ฝากปัจจัยมา และร่วมบุญกับลูกด้วย ลูกอนุโมทนาเองนะ" ฉันรีบอนุโมทนาด้วยหัวใจที่อิมมฺมฺ

"เล่าให้ลูกฟังบ้างนะคะว่าการสนทนาธรรมวันนี้เป็นอย่างไรบ้าง" ฉันติดตามผล

"โชคดีมากเลยลูก ตอนที่พ่อไปถึงยังไม่มีญาติโยมคนอื่น ๆ เลยได้นั่งคุยกับท่านได้หลายเรื่อง บางเรื่องพระพุทธไม่ได้ เพราะพระวินัยห้ามไว้ พ่อเลยบอกท่านว่า เรื่องไหนที่พ่อถามแล้วไว้อย่างที่ถาม แต่ท่านตอบไม่ได้เพราะฝ่าฝืนพระวินัยให้ท่านยิ้ม คนที่ไปกับพ่อเขาชอบใจวิธีการของพ่อมากเลย" พระอาจารย์คงจะนั่งยิ้มอยู่ตลอดเวลา เพราะคุณพ่อมีปฏิภาณในการถามคำถามที่ผู้ตอบ "หนีไม่ออก" เช่นเมื่อครั้งท่านถามคำถามเรื่องที่มาที่ไปต่าง ๆ ต่อหลวงปู่พุทธอิสระ หลวงปู่ฯต้องจำนนต่อคำถาม จนถึงกับอุทานว่า "ในโลกนี้กูไม่กลัวใคร กูกลัวผู้รู้คนเดียว"

"คุณพ่อถามพระอาจารย์ว่าอย่างไรบ้างคะ"

"เช่นพ่อถามท่านว่าเวลาท่านเข้านิโรธสมาบัติ แล้วออกจากนิโรธสมาบัติ แต่ละครั้งมีเทวดาครูบาอาจารย์มาแสดงมุขิตาจิตหรือมาสนทนาธรรมด้วยใช่ไหม" ท่านก็ยิ้ม คือท่านยอมรับว่ามี มากันหลายท่านเชียวละ แต่ท่านพูดแบบนี้ให้พระด้วยกันฟังไม่ได้หรอก ผิดวินัย แต่พ่อคุยกับท่านในฐานะนักปฏิบัติคุยกันได้" คุณพ่อยกตัวอย่างให้เห็นปฏิภาณของท่าน

"เข้านิโรธสมาบัติเป็นอย่างไรคะคุณพ่อ" คงต้องเป็นผู้ที่สะสมประสบการณ์ทางสมถกรรมฐาน มาข้ามภพข้ามชาติ จึงจะทำได้

"ก่อนอื่นเราต้องเข้าอัปปนาสมาธิให้ได้ แล้วเข้าฌาน ๑ ไปถึงฌาน ๔ และเข้าอรุปรุฌานอีก ๔ ได้ แล้วเข้านิโรธสมาบัติ หรือสัญญาเวทียนิโรธ ที่พ่อเคยอธิบายให้ลูกฟังแล้วไง นี่ถ้าพ่อไม่มา มีภาระเรื่องช่วยเหลือคนอื่น พ่อคงชำนาญเรื่องนี้ได้ เพราะพ่อก็เป็นฤๅษีเก่ามานานเหมือนกัน เรื่องอย่างนี้พวกฤๅษีทำได้ดี พระองค์นี้ท่านเด่นเรื่องเข้านิโรธสมาบัติมาก วัดอื่นๆ จึงอิจฉา วัดท่านสวยมากเลยละลูก แต่ท่านโดนวิบากมากมาย จากที่มีคนอิจฉานี่ละ" แม้แต่ผู้ได้ชื่อว่าศากยบุตรผู้ประกาศธรรมของพระพุทธะผู้ประเสริฐ ยังไม่พ้นถูกอิจฉาริษยา คิดร้ายจากคนอื่น ใครเอาชนะอารมณ์พวกนี้ได้จึงจะเป็นผู้ชนะที่แท้จริง

"ท่านมีคนอิจฉามากๆ เวลามีปัญหาพวกนี้ ท่านแก้ปัญหอย่างไรคะ" ฉันทถามต่อ

"ท่านสอนพ่อมา ลูกจำไว้เลยนะ เมื่อท่านมีวิกฤตมีปัญหา ท่านใช้ขันติบารมีคือนิ่ง อย่างที่พ่อสอนลูกนะ นิ่งแล้ว เจริญพรหมวิหารสี่คือ เมตตา กรุณา มุทิตาและอุเบกขาต่อเลยนะลูก จำไว้ ปัญหาทุกอย่างจะผ่านหมด อันนี้ลูกเอาไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้เลย ที่พ่อไปสนทนาธรรมกับท่าน พ่อเห็นมีพระมา

ขอคำปรึกษาท่าน ท่านรู้วาระจิตของพระที่มาหา ท่านให้คำแนะนำแก่พระอย่างนี้แหละ" คุณพ่อให้ของขวัญอันล้ำค่าแก่ลูก สิ่งนั้นคือ ขันติ+พรหมวิหารสี่ เพื่อแก้วิกฤตนั่นเอง ฉันจะจำไว้ เป็นสูตรสำเร็จในชีวิตต่อไป

"การเข้าสมาบัติ เขาจัดสถานที่อย่างไรคะคุณพ่อ"

"ท่านต้องเข้าไปอยู่ในปะรำพิธี ที่เขาจัดไว้ด้านนอกวัด มีประตูล็อกปิดตายมีกำแพง ๗ ชั้นและในนั้นไม่มีอาหาร มีที่สำหรับถ่ายหนักถ่ายเบาอยู่ภายใน ถวายท่านเฉพาะน้ำดื่มเท่านั้น ท่านต้องอยู่ในนั้นจนครบ ๗ วัน จึงจะมีพระอาจารย์ของท่านเปิดประตูให้ท่านออกมาได้" ฉันเข้าใจแล้วว่าเหตุใดจึงถือว่าการจัดภัตตาหารถวายพระที่ออกจากนิโรธสมาบัติ จึงได้รับอานิสงส์สูงนัก ทั้งนี้เพราะท่านบำเพ็ญบารมีชั้นอุกฤษฏ์อยู่ถึง ๗ วัน และใน ๗ วันนี้ ท่านไม่ได้รับประทานอาหารใด ๆ เลย ดังนั้นการถวายอาหารมื้อแรกหลังจากนั้น จึงเป็นยอดของกุศลทานจริง ๆ

"อานิสงส์ของการเข้านิโรธสมาบัติ คืออะไรหรือคะคุณพ่อ" ฉันถามเพื่อความมั่นใจ

"การเข้านิโรธสมาบัติท่านทำเพื่อให้ผู้ถวายทานหลังจากที่ท่านออกจากนิโรธสมาบัติแล้วรับกุศลสูงมาก คนจึงมาตั้งโรงทานกันมากเพื่อได้รับอานิสงส์นี้ละลูกในสมัยที่พระพุทธเจ้าของเราท่านเคยเสวยพระชาติเป็นฤาษี เมื่อท่านจะถวายทานแก่อาจารย์ อาจารย์ของท่านจะไม่รับทานนั้นทันที แต่จะเข้านิโรธสมาบัติ ๗ วันก่อนแล้วจึงจะรับทานนั้น เพื่อให้ฤาษีผู้ถวายทานได้รับอานิสงส์สูงสุด ซึ่งต่อมาฤาษีนั้นก็มาเกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าโง่ละลูก" การเลือกนาบุญที่ดีนับเป็นทางเลือกของผู้มีปัญญา ที่จะเก็บเกี่ยวพลังแห่งบุญ ขอนุโมทนากับคุณพ่อในบุญของท่าน และถือว่าคุณพ่อคือนาบุญอันอุดมสมบูรณ์เช่นกัน

"คุณพ่อคะ วันนี้ลูกนั่งคิดถึงคำสอนของคุณพ่อเรื่องความเมตตา และคำสอนที่ว่าการโต้แย้งคือวิถีของเดรัจฉาน แล้วลองมาทำความเข้าใจผสมผสานกัน คุณพ่อลองฟังดูนะคะ ว่าลูกคิดถูกไหม" ฉันถือว่าความคิดนี้เป็นธัมมวิจยะ จากปัญญาของฉันในการใคร่ครวญคำสอนของคุณพ่อ

"ไหนลูกลองว่ามาซิ" คุณพ่อเมตตารับฟังเรื่องของฉันเสมอ

"ลูกคิดว่า สัตว์โลกทุกชนิดมีสัญชาติญาณพื้นฐาน คือ ความกลัว และมีความต้องการความรัก สองอย่างนี้ชูกซ่อนอยู่

ในหัวใจทุกดวง ตั้งแต่เดรัจฉาน มนุษย์และเทวดา ผู้ที่มีปัญญาเลิศ พัฒนาจิตวิญญาณแล้ว อย่างเช่นคุณพ่อจะไม่มีสิ่งเหล่านี้" ฉันอธิบายตามความเข้าใจของตน

"พ่อไม่มีทั้งสองอย่างนะลูก" คุณพ่อยืนยันให้เห็นว่าจิตของท่านเป็นไทแล้ว

"ลูกเห็นว่าพวกเดรัจฉาน เวลามันกลัว มันไม่มีปัญญาพอที่จะหาวิธีอื่น ที่จะป้องกันภัยจึงใช้การต่อสู้การทำร้ายเห่าบ้าง ชูบ้าง ทั้งนี้เพื่อให้ตัวมันปลอดภัย สิ่งนี้เป็นสัญชาตญาณของสัตว์โลก และการที่เราจะทำให้สัตว์เหล่านี้ไม่รู้สึกลัว ไม่รู้สึกลัว มีอันตราย เราต้องให้ความรักความเมตตาแก่เขา เมื่อใดก็ตามที่เรามีความรักความเมตตาโดยแท้จริง ให้เขารู้สึกวางใจไว้ใจ ว่าเราไม่เป็นอันตราย ว่าเราปลอดภัยสำหรับเขา เขาก็จะรู้สึกวางใจไว้ใจ เชื่อใจและรักเราด้วย จริงไหมคะ" ฉันถาม

"ถูกต้องแล้วลูก" คุณพ่อยืนยัน

"เหมือนที่ลูกรักพ่อ เพราะลูกรับรู้สัมผัสได้ ถึงความรักความเมตตาของพ่อ รู้ว่านี่เป็นที่ที่ปลอดภัยวางใจ ไว้ใจ เชื่อใจ ได้สำหรับลูก ในเมื่อขนาดสัตว์ต่างๆ แม้แต่สัตว์ป่ามีเขี้ยวเล็บอย่างเสือ มันยังสัมผัสได้ถึงความรักความเมตตานั่น แล้วลูก

เป็นคน (แสนรู้แสนฉลาดกว่าสัตว์พวกนั้น) จะไม่ให้ลูกรู้สึกในความรักนั้นได้อย่างไร" ฉันทกล่าว

"ถูกต้องแล้วลูก" คุณพ่อเห็นด้วย

"ลูกคิดว่าคนที่แสดงความโกรธ โต้แย้ง ทำร้าย กราดกรี้ว เพราะในใจลึก ๆ เขามีความกลัว อาจจะกลัวไม่ปลอดภัย กลัวถูกเอาเปรียบ หรือกลัวอะไรก็แล้วแต่ ทำให้เขาแสดงสัญชาติญาณพื้นฐานลึก ๆ ในจิตใจเพื่อป้องกันตัว สัญชาติญาณนี้มีกันทุกคน แม้แต่พระพุทธองค์ก็เคยเสวยพระชาติเป็นเดรัจฉานมาก่อนใช่ไหมคะ แต่ที่เราไม่ใช้สัญชาติญาณนี้ เพราะเรามีปัญญาแล้ว เราจึงไม่แก้ปัญหาด้วยสัญชาติญาณ แต่เมื่อใดขาดสติ ขาดปัญญาเขาจะใช้สิ่งนี้แก้ปัญหาก็ได้ หากเรามีความรัก ความเมตตา ออกมาจากใจให้เขา เขาจะสัมผัสได้ เหมือนเราบอกเขาว่าไม่ต้องกลัวนะ เราไม่ทำอันตราย เราปลอดภัยสำหรับเขา เมื่อเรารู้สึกต่อเขาเช่นนี้ นอกจากเขาจะสงบลงวางใจเรา รักเรา ผลอีกอย่างคือเราปลอดภัยจากเขาด้วย เพราะเมื่อเขาไม่กลัวเรา เขาจะไม่คิดร้าย ไม่ทำร้ายเรา" ฉันทรอฟังความเห็นของคุณพ่อ

"ถูกต้องแล้วลูก ลูกเริ่มอ่านใจคนเป็นแล้วนะ"

"เมื่อลูกแผ่เมตตา นอกจากจะคิดว่าขอให้ท่านจงเป็นสุข ลูกยังคิดเพิ่มว่าไม่ต้องกลัวเรานะ เราไม่อันตราย เราปลอดภัย

สำหรับท่าน เวลาที่ลูกเห็นคนได้แย่ง โมโห เกรี้ยวกราด ลูกมอง
ว่าเขาคือสัตว์โลกที่มีสัญชาตญาณตระหนก ขลาดกลัว ระแวง
ภัยของเดรัจฉาน ลูกรู้สึกสงสารเขาทันทีเพราะเมื่อไหร่ที่เขาทำ
เช่นนี้ แสดงว่าเขามีความกลัวเกิดขึ้นในจิตใจแล้ว ลูกอาจทำ
อะไรให้เขาต้องกลัว ลูกควรเสียใจและควรปลอบโยนเขาด้วย
ความรัก ความเมตตา ให้เขาคลายใจ เขาใจว่าลูกรักเขา เป็น
เพื่อนเขา คุณพ่อว่าลูกคิดถูกไหมคะ"

"ถูกต้องแล้วลูก ลูกต้องฝึกทำตัวเองให้มีเมตตามากๆ
และแผ่เมตตาให้มากขึ้น จะไปพบใคร จะไปทำอะไรคิดเลยโดย
เมตตาว่าขอให้สัตว์ทั้งปวงจงเป็นสุข แล้วลูกจะปลอดภัย บริวาร
ก็จะซื่อสัตย์ไม่มีใครคิดร้ายต่อลูก ด้วยอำนาจของเมตตานี้แหละ
คุ้มภัยให้ลูกได้" คุณพ่อสอนคาถาวิเศษให้ฉัน เพื่อใช้ป้องกัน
อันตรายในยามที่อยู่ไกลกัน ฉันเรียนรู้ว่า ความรักความเมตตา
มีอำนาจและมีเสน่ห์เพียงไร เมื่อได้เห็นคุณพ่ออยู่ในท่าม
กลางกัลยาณมิตรที่รักและศรัทธา ต่อไปนี้ฉันจะไม่โกรธ ไม่เกลียด
ไม่หมั่นไส้ ไม่ขุ่นเคืองใครอีกต่อไป ตั้งสติให้มั่น ฉันจะฝึกหัดเป็น

คนใจสะอาด เปี่ยมเมตตาให้ได้ เมื่อใดที่กิเลสในใจลดลงจนหายาก
คนน้อยตัวนี้คงจะบินได้สูงขึ้น และบินได้ไกลในโลกกว้าง ฉันจะ
พยายามต่อไป

ไม่ทำอชฌาย

คอยสร้าง

สิ่งที่ควร

ไม่เรร่อน

พะงัวพะงัด

คิดกังวล

ไม่เคืองแค้น

ห้อยใจ

ในใจคิดจะตา

ไม่เสียดาย

ชิว

ถ้าสิ้นไป

